

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

«Només l'amor és digne de fe»

Resurrecció de Llätzer (1304-1306) de Giotto. Capella dels Scrovegni, Pàdua (Itàlia)

Quan una persona estima molt una altra, la mare, l'espòs, l'esposa, és habitual que li digui: «Ets la meva vida!», o bé: «Vida meva!». Perquè l'amor i la vida van units, i l'autor de la vida és Déu, que és amor. Ens preparem aquests dies per celebrar la mort i la resurrecció de Jesús, la seva Pasqua, és a dir, el triomf de la Vida veritable. Aquest diumenge la Paraula de Déu destaca la fe en aquell que és el Senyor de la vida perquè n'és l'autor i creador. Jesús ressuscita el seu amic Llätzer i d'aquesta manera manifesta que la nostra vida, les vides de tots els homes i dones de tots els temps, venen d'Ell i s'encaminen cap a Ell. La nostra fe, la fe que hem rebut com un do, es fonamenta en l'amor que Déu ens té i que ens ha manifestat.

És veritat que sovint ens envaeixen els dubtes davant tants patiments, tantes ferides, tantes víctimes innocents, quan ens trobem davant la mort de persones que estimem, quan veiem que la vida se'ns en va, mentre que aparentment Déu guarda silenci. Llavors sovint ens preguntem: «estem sols en aquest món?»

Recordo les paraules del papa Benet XVI al visitar el camp de concentració de Auschwitz-Birkenau el 28 de maig de 2006, paraules que van ser un crit del seu cor adreçat a Déu: «Per què, Senyor, vas callar? Per què vas tolerar tot això?». «Quantes preguntes se'ns imposen en aquest lloc! Sempre sorgeix de nou la pregunta: On era Déu aquells dies? Per què va romandre callat? Com va poder tolerar aquest excés de destrucció, aquest triomf del mal?»

No serà potser que el nostre destí final és el no-res i el fracàs? Val la pena seguir lluitant si tot acaba en un sepulcre fred i silenciós? També la germana de Llätzer, plena de dolor, va adreçar a Jesús unes paraules semblants: «Senyor, si haguéssiu estat aquí, el meu germà no s'hauria mort» (Jn 11,21).

Però, a la vegada, tot seguit va afegir: «Però fins i tot ara jo sé que Déu us concedirà tot el que li demaneu» (Jn 11,22). És a dir, ella confiava en Jesús, en la seva amistat. Ja abans l'evangelista havia insistit

en la seva amistat amb Llätzer i amb les seves germanes Marta i Maria quan diu que «Jesús estimava Marta, la seva germana i Llätzer» (Jn 11,5), perquè com diu el títol del llibre d'un teòleg famós *Només l'amor és digne de fe* (Hans Urs von Balthasar).

La resurrecció de Llätzer, a l'evangeli d'avui, és la resposta de Déu a les nostres preguntes: en les situacions de foscor de la nostra existència no estem sols. Hi ha una Presència d'amor en qui existim, ens movem i som. Quan ens obrim a aquesta Presència i ens deixem seduir per ella, que és el que significa tenir fe, som capaços de vèncer la mort. I l'Esperit suscita en nosaltres aquesta fe i confiança que, passi el que passi, el nostre destí és la vida.

Tot continuant el text evangèlic, Jesús va declarar solemnement a Marta: «Jo soc la resurrecció i la vida: el qui creu en mi, encara que hagi mort, viurà; i el qui és viu i creu en mi, no morirà per sempre». I va afegir: «Creus això?» (Jn 11,25-26). Una pregunta que Jesús ens adreça a cadascun de nosaltres; una pregunta que certament ens supera, que supera la nostra capacitat de comprendre, i ens demana abandonar-nos-hi, com ell es va abandonar al Pare.

La resposta de Marta és exemplar: «Sí, Senyor, jo crec que tu ets el Messies, el Fill de Déu, el que havia de venir al món» (Jn 11,27). Sí, Senyor! També nosaltres creiem, malgrat els nostres dubtes i les nostres foscores; creiem en tu, perquè tu tens paraules de vida eterna i perquè sabem que tu ens estimes. Volem creure en tu, que ens dones una esperança segura de vida més enllà de la vida, de vida autèntica i plena, perquè l'amor que ens has manifestat és veritablement digne de fe.

ENTREVISTA

Formar a través del testimoni

ANNA GRAU

El Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans (MCECC) de la Fundació Pere Tarrés va reunir una vuitantena de monitors, directors i representants dels diferents esplais a Montserrat, els dies 24 i 25 de febrer, per celebrar la 7a Nit dels Animadors i Animadores de la Fe. Aquesta trobada anual pretén donar recursos a centres i clubs en la seva tasca d'animació de la fe, generant espais de reflexió i treball compartit. Enguany, els temes centrals van ser el diàleg interreligiós, la natura i el silenci. L'Anna Grau és presidenta del MCECC.

Al MCECC, la formació dels monitors és clau...

La formació és necessària en qualsevol àmbit de la vida i, si volem donar la millor atenció i servei possible a infants, joves i famílies dels nostres esplais, cal un aprenentatge continuat. En aquest sentit, no hem de deixar de banda la formació en el treball interior, potser més reflexiu que d'altres. I això ens agrada fer-ho des de la vivència d'experiències.

I treballar la reflexió també?

Sens dubte! En aquest món de la immediatesa, que predomina en molts aspectes de la nostra vida, probablement una de les coses que menys fem és parar-nos a pensar i a reflexionar, que és necessari per actuar essent coherents i conseqüents. Per això, és important per a nosaltres generar aquests espais de vivència, reflexió i treball compartit, que ens ajuden a prendre consciència de quina societat volem i com hi arribem.

L'esplai no és catequesi, però és una bona via per a l'evangelització?

Exacte. La tasca dels esplais no és fer catequesi, però això no impedeix que des de les catequesis no es proposi utilitzar el format lúdic per a l'aprenentatge. I, és clar, l'esplai és una bona via per a una possible evangelització, però mai des de la imposició, sinó des de la llibertat i a través del testimoniatge i l'exemple a seguir.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Un sentiment difícil de transcriure

Dues nenes de sis i vuit anys van passar el cap de setmana amb els avis. Arribada l'hora d'anar a dormir, l'àvia està amb elles. Mentre es posen els pijames, les nenes li expliquen coses de l'escola, de les altres activitats en les quals participen, de la vida, dels amics i amigues...

Després d'una bona estona de conversa, l'àvia les convida a pregar. Comença un tipus de pregària que a les netes els hi agrada molt. Va fent les frases del diàleg amb el Senyor i les nenes les repeteixen amb respecte i naturalitat. Entre totes tres configuren un espai comunitari de pregària seriós i espontani, profund i gens encarcerat, joiós i esperançador.

Quan acaben la pregària la més petita li diu a l'àvia: «No fem la pregària més important?». L'àvia, intrigada i sorpresa, alhora, pregunta: «Quina és la pregària més important?». La neta, més sorpresa que l'àvia, li respon: «El Parenostre! No saps que és la pregària que Jesús va ensenyar als seus amics?». La neta gran, ajuntant les mans, comença a dir: «Parenostre que esteu en el cel...».

Els sentiments de l'àvia són difícils de transcriure, mentre ajunta la seva veu a la de les netes. Quantes vegades

no ha pregat per elles? Perquè coneguin Déu, perquè aprenguin a dir-li Pare, perquè Jesús sigui un company de camí estimat, perquè... No se'n pot estar de preguntar: «Com heu après aquesta pregària?». Amb total naturalitat la gran li respon: «A l'esplai. Quan anem d'excursió, sempre el resem al matí, després de llevar-nos i a la nit, abans d'anar a dormir. També a les colònies».

No s'ho esperava. Les convidà a senyar-se, els hi feu un petó i, mentre els hi arreglava la flassada i apagava la llum, interiorment, donava gràcies a Déu pels monitors de l'esplai que, des de la seva fe assumida i testimoniada o des de la seva fe feble i plena d'incerteses, havien ensenyat el Parenostre a les seves netes.

També somreia pensant en les vegades que se'ls havia mirat amb recel quedant-se només en l'aspecte físic desendregat, els cabells, la roba, el vocabulari... En demanà perdó a Déu Pare i continuà l'acció de gràcies. «Una vegada, Jesús pregava en un cert indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li digué: Senyor, ensenya'ns a pregar (...). Ell els digué: Quan pregueu, digueu: Pare, santifica el teu nom, vingui el teu Regne» (Lc 11,1-2).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Quitar la «Piedra»

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

El camino cuaresmal nos ayuda a quitar los obstáculos para llegar vigorosos a la Pascua. Si bien la ruta no se limita a estos cuarenta días, diríamos que son un ensayo del quehacer propio de nuestra vida. Si miramos más allá, vemos que el Señor conduce la historia de manera que se retiren los obstáculos que impiden la llegada de la verdadera vida.

Ayer celebrábamos la Anunciación, «inicio del misterio de la Encarnación». Según explicaba el Papa, cuando el Arcángel Gabriel visitó a María, al anunciarle que sería madre del Hijo de Dios, el Señor «ilumina y fortalece la fe de María, como lo hará luego también con su esposo José, para que Jesús pueda nacer en una familia humana». Con el sí de María y de José se quitaban los obstáculos para que

el Señor, autor de la Vida, entrara en nuestra historia. (Audiencia, 25.03.15).

A nosotros, como a la familia y a los amigos de Lázaro (Jn 11) se nos pide crear en Cristo y colaborar quitando la piedra. Él devolverá la vida que el enfermo había perdido. Así veremos la gloria de Dios.

Al dejarnos iluminar y fortalecer la fe, al responder a las propuestas que el Señor nos hace cada día, nos acercamos a la Pascua; Jesucristo, por su muerte y resurrección, nos da la salvación. Él mismo quitará la piedra en su Resurrección; veremos la plenitud de la Vida.

Que María nos dé su mano para quitar piedras, las nuestras y las de nuestros hermanos. Unidos, retiremos obstáculos, acojamos la gracia, vivamos como hijos de Dios.

Lectures de la missa diària i santoral

27. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o bé: Dn 13,41c-62) / Sl 22 / Jn 8,1-11]. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, mr.

28. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jn 8,21-30]. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. ■ Dimecres [Dn 3,14-20.91-92.95 / Sl: Dn 3 / Jn 8,31-42]. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg., a Toledo.

30. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jn 8,51-59]. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jn 10,31-42]. **Divendres de Dolors.** Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

1. ■ Dissabte [Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31 / Jn 11,45-56]. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; beat Nuño Álvares Pereira, rel. carmelità.

2. ■ † Diumenge de Rams (lit. hores: 2a setm.) [Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Mt 26,14-27,66 (o bé: Mt 27,11-54)]. **Diumenge de Rams.** Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR). Santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitard.

Intencions del Sant Pare per al mes d'abril

Preguem per una major difusió d'una cultura de la no-violència, que passa per un ús cada vegada menor de les armes, ja sigui per part dels Estats com dels ciutadans.

DIUMENGE V DE QUARESMA

Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 37,12-14)

Això diu el Senyor Déu: «Mira, poble meu, jo obriré els vostres sepulcres, us en faré sortir i us faré entrar en el territori d'Israel. Llavors, poble meu, quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir, sabreu que jo soc el Senyor. Us infondre el meu esperit i recobrareu la vida, i us deixaré en el vostre territori. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert». Diu el Senyor Déu.

Salm responsorial (129)

R. *Són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa.*
Des de l'abisme us crido, Senyor. / Escolteu el meu clam. / Estigueu atent, escolteu / aquest clam que us suplica. R.
Si tinguéssiu en compte les culpes, / ¿qui es podria sostenir? / Però és molt vostre perdonar, / i això ens infon respecte. R.
Confio en la paraula del Senyor. / La meua ànima hi confia. / Espera el Senyor la meua ànima, / més que els sentinelles el matí. R.

Que esperin el matí els sentinelles! / Israel espera el Senyor, / perquè són del Senyor l'amor fidel / i la redempció generosa. / És ell qui redimeix Israel / de totes les seves culpes. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,8-11)

Germanes, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agrair a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingues l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 11,1-45) (Versió abreujada)

En aquell temps, les dues germanes enviaren a dir a Jesús: «Senyor, aquell que estimesu està malalt». Jesús, en sentir això, digué: «Aquesta malaltia no és mortal; és per a donar glòria a Déu: el Fill de Déu en serà glorificat». Jesús estimava Marta i la seva germana i Llätzer. Després de rebre la notícia de la malaltia, es quedà encara dos dies al lloc on era. Després, passats aquests dies, digué als deixebles: «Tornem a Judea».

Quan Jesús arribà, ja feia quatre dies que Llätzer era al sepulcre. Marta, quan va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l. Maria es quedà a casa. Marta digué a Jesús: «Senyor, si haguéssiu estat aquí, el meu germà no s'hauria mort. Però fins i tot ara jo sé que Déu us concedirà tot el que li demaneu». Jesús li diu: «El teu germà ressuscitarà». Marta li respon: «Ja sé que ressuscitarà quan tothom ressusciti el darrer dia». Li diu Jesús: «Jo soc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran mai més. ¿Ho creus això?». Ella li diu: «Sí, Senyor. Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món».

Jesús es commogué profundament i es contorbà. Llavors preguntà: «¿On l'heu posat?» li diuen: «Veniu a veure-ho, Senyor». A Jesús se li negaren els ulls. Els jueus deien: «Mireu com l'estimava». Altres deien: «Aquest home que obrí els ulls al cec, ¿no hauria pogut fer que Llätzer no morís?».

Jesús, commogut altra vegada, arribà on era el sepulcre. Era una cova tancada amb una llosa. Jesús digué: «Traieu la llosa». Marta, la germana del difunt, diu a Jesús: «Senyor, ja es descompon; fa quatre dies que és mort». Li respon Jesús: «¿No t'he dit que si creus veuràs la glòria de Déu?». Llavors van treure la llosa. Després Jesús alçà els ulls al cel i digué: «Pare, us dono gràcies perquè m'heu escoltat. Ja sé que sempre m'escolteu, però dic això perquè ho sàpigam la gent que em rodeja i creguin que sou vós qui m'heu enviat». Havent dit això cridà fort: «Llätzer, vine a fora». I el mort sortí. Tenia els peus i les mans lligats amb les benes d'armortallar i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu: «Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar».

Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, cregueren en ell.

Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 37,12-14)

Así dice el Señor: «Yo mismo abriré vuestros sepulcros, y os haré salir de vuestros sepulcros, pueblo mío, y os traeré a la tierra de Israel. Y, cuando abra vuestros sepulcros y os saque de vuestros sepulcros, pueblo mío, sabréis que soy el Señor. Os infundiré mi espíritu, y viviréis; os colocaré en vuestra tierra y sabréis que yo, el Señor, lo digo y lo hago.» Oráculo del Señor.

Salm responsorial (129)

R. *Del Señor viene la misericordia, la redención copiosa.*
Desde lo hondo a ti grito, Señor; / Señor, escucha mi voz; / estén tus oídos atentos / a la voz de mi súplica. R.
Si llevas cuentas de los delitos, Señor, / ¿quién podrá resistir? / Pero de ti procede el perdón, / y así infundes respeto. R.

Mi alma espera en el Señor, / espera en su palabra; / mi alma aguarda al Señor, / más que el centinela la aurora. / Aguarde Israel al Señor, / como el centinela la aurora. R.
Porque del Señor viene la misericordia, / la redención copiosa; / y él redimirá a Israel / de todos sus delitos. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,8-11)

Hermanos: Los que viven sujetos a la carne no pueden agrair a Dios. Pero vosotros no estáis sujetos a la carne, sino al espíritu, ya que el Espíritu de Dios habita en vosotros. El que no tiene el Espíritu de Cristo no es de Cristo. Pues bien, si Cristo está en vosotros, el cuerpo está muerto por el pecado, pero el espíritu vive por la justificación obtenida. Si el Espíritu del que resucitó a Jesús de entre los muertos habita en vosotros, el que resucitó de entre los muertos a Cristo Jesús vivificará también vuestros cuerpos mortales, por el mismo Espíritu que habita en vosotros.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 11,1-45) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, las hermanas mandaron recado a Jesús, diciendo: «Señor, tu amigo está enfermo.» Jesús, al oírlo, dijo: «Esta enfermedad no acabará en la muerte, sino que servirá para la gloria de Dios, para que el Hijo de Dios sea glorificado por ella.» Jesús amaba a Marta, a su hermana y a Lázaro. Cuando se enteró de que estaba enfermo, se quedó todavía dos días en donde estaba. Sólo entonces dice a sus discípulos: «Vamos otra vez a Judea.»

Cuando Jesús llegó, Lázaro llevaba ya cuatro días enterrado. Cuando Marta se enteró de que llegaba Jesús, salió a su encuentro, mientras María se quedaba en casa. Y dijo Marta a Jesús: «Señor, si hubieras estado aquí no habría muerto mi hermano. Pero aún ahora sé que todo lo que pidas a Dios, Dios te lo concederá.» Jesús le dijo: «Tu hermano resucitará.» Marta respondió: «Sé que resucitará en la resurrección el último día.» Jesús le dice: «Yo soy la resurrección y la vida: el que cree en mí, aunque haya muerto, vivirá; y el que está vivo y cree en mí, no morirá para siempre. ¿Crees esto?» Ella le contestó: «Sí, Señor: yo creo que tú eres el Mesías, el Hijo de Dios, el que tenía que venir al mundo.»

Jesús sollozó y, muy conmovido, preguntó: «¿Dónde lo habéis enterrado?» Le contestaron: «Señor, ven a verlo.» Jesús se echó a llorar. Los judíos comentaban: «¿Cómo lo quería!» Pero algunos dijeron: «Y uno que le ha abierto los ojos a un ciego, ¿no podía haber impedido que muriera este?» Jesús, sollozando de nuevo, llega al sepulcro. Era una cavidad cubierta con una llosa. Dice Jesús: «Quitad la llosa.» Marta, la hermana del muerto, le dice: «Señor, ya huele mal, porque lleva cuatro días.» Jesús le dice: «¿No te he dicho que si crees verás la gloria de Dios?» Entonces quitaron la llosa. Jesús, levantando los ojos a lo alto, dijo: «Padre, te doy gracias porque me has escuchado; yo sé que tú me escuchas siempre; pero lo digo por la gente que me rodea, para que crean que tú me has enviado.» Y dicho esto, gritó con voz potente: «Lázaro, ven afuera.» El muerto salió, los pies y las manos atados con vendas, y la cara envuelta en un sudario. Jesús les dijo: «Desatadlo y dejadlo andar.»

Y muchos judíos que habían venido a casa de María, al ver lo que había hecho Jesús, creyeron en él.

COMENTARI

La resurrecció i la vida

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral

Això sí que desconcerta, que Jesús no vagi ràpidament a casa del seu amic Llätzer, que li diuen que està malalt. Hi arriba quan ja fa quatre dies que és difunt.

Què pretén Jesús amb aquesta actitud? Quin missatge vol donar?

Jesús plora la mort del seu amic, està commogut i entristit, com ho podríem estar cada un de nosaltres en una situació semblant. «Si haguéssiu estat aquí, el meu germà no s'hauria mort» li diuen Marta i Maria, les dues germanes de Llätzer. Amb aquestes paraules expressen que Jesús hauria pogut fer-hi alguna cosa, però ara s'ha acabat tota esperança.

Malgrat tot, Marta encara diu: «fins i tot ara jo sé que Déu us concedirà tot el que li demaneu». Les seves paraules estan obertes a la fe en el poder i divinitat del Senyor.

Per això Jesús li pot dir: «Jo soc la resurrecció i la vida. [...] ¿Ho creus això?». Ella li diu: «Sí, Senyor. Jo crec que vós sou el Messies».

La confiança en Jesús ajuda a Marta a créixer en la fe i a manifestar obertament que, a més a més de tenir-lo per un gran amic, és el Messies Salvador.

Cada un de nosaltres, podem trobar-nos en diferents situacions que ens interpel·len i ens ajuden a pensar: Qui és Jesús? Què ens diu? De què em servirà? Com m'hi puc acostar i seguir el seu missatge?

Cridats a la vida, cridats per Jesús a la vida més enllà de la mort. Cridats a viure sempre en el Goig i la Pau de Déu. Un missatge, una bona notícia, un Evangeli que cal seguir, ajudats per Jesús mateix.

Ens cal recordar les paraules que Jesús va dir al difunt: «Llätzer, vine a fora». I el mort sortí.

Ens cal sortir cap a fora i deixar les nostres dèries egocèntriques, egoistes i materialistes d'un món sovint corrupte, que cerca la immediatesa i es tanca a les realitats de l'Esperit.

Per seguir Jesús ens cal sortir del nostre món tancat, un món ple de mort i de misèries que esclavitzen i, amb la força de la gràcia, començar a viure una vida nova, tot i que les realitats físiques, materials i ambientals siguin les que tenim i experimentem, moltes vegades, com a poc favorables.

Amb Jesús serem deixebles d'aquell que dona vida més enllà de la mort i ens ben disposa per viure per sempre.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Aquest diumenge 26, a les 17 h. El bisbe Salvador celebra la Missa en la cloenda del recés d'Effetà a la presó de joves de Quatre Camins.

Dimecres 29, a les 10 h. Assemblea de Càritas Catalunya a l'Escola Mare de Déu de la Salut de Sabadell.

Dijous 30, a les 17 h. Reunió de la Comissió de la Delegació de Vida Consagrada a la Parròquia del Sant Esperit.

Divendres 31 i dissabte 1 d'abril. El Sr. Bisbe presideix la convivència del Seminari a Montserrat.

Diumenge 2, a les 12 h. Mons. Salvador Cristau presideix la Benedicció dels Rams a la Plaça Vella i la Missa a la Catedral.

un recés-concert de Quaresma sobre les Set Paraules (orgue i cor), organitzat per la Delegació d'Apostolat Seglar. Abans del concert el P. Rodolf Puigdollers, ShP, arxiprest, dirigí la meditació.

Conferència quaresmal a la Catedral. El dimecres 15 de març, Mn. Emili Marlés, rector de Sant Cugat del Vallès, va pronunciar la conferència sobre «El discerniment en el papa Francesc». A partir de les catequesis del papa, reflexionà sobre aquest principi de sant Ignasi.

Visita del bisbe de Màlaga (Colòmbia). El dijous 16 de març, el bisbe Salvador va rebre la visita de Mons. Félix Ramírez, bisbe de Màlaga (Colòmbia) que es trobava de pas a la Visita ad limina a Roma.

Trobada de seminaristes de Catalunya. El dijous 16, a la tarda, tingué lloc la trobada de seminaris de Catalunya amb motiu del Dia del Seminari. A la tarda es jugà el torneig de futbol, que guanyà Terrassa. Seguidament se celebrà la Missa i el sopar al Seminari Major Interdiocesà.

Felicitaçió del sant del Sr. Bisbe. El divendres 17 de març, en la proximitat

de sant Salvador d'Horta —el dia 18— patró del Sr. Bisbe, la diòcesi va felicitar el seu pare i pastor en la seva onomàstica. En nom de la Cúria va fer-ho Mn. Josep Monfort, vicari episcopal.

Dia del Seminari. El divendres 17 de març, a la tarda, tingué lloc la trobada d'adolescents al Seminari Diocesà. El dissabte 18, matí i tarda, hi hagué la jornada de portes obertes. A les 10.30 h, Mons. Salvador Cristau presidí la Missa per les vocacions. El vespre fou l'hora de la rebuda dels joves i la Vetlla de Pregària per les Vocacions. L'endemà diumenge els seminaristes acompanyaren el bisbe Salvador a La Missa retransmesa per TVE-2.

Notícies

Recés-concert a Granollers. El diumenge 12, a la tarda, a la Parròquia de Sant Esteve de Granollers tingué lloc

Calendari

Dissabte 22 d'abril, al matí. Jornada de l'Apostolat Seglar de Catalunya a la Sagrada Família de Barcelona.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

«Sólo el amor es digno de fe»

Cuando una persona ama mucho a otra, una madre, un esposo, una esposa, es habitual que le diga: «¡Eres mi vida!», o bien: «¡Vida mía!». Porque el amor y la vida van siempre unidos, y el autor de la vida es Dios, que es amor. Nos preparamos estos días para celebrar la muerte y resurrección de Jesús, su Pascua, es decir, el triunfo de la Vida verdadera. Este domingo la Palabra de Dios destaca la fe en aquel que es el Señor de la vida porque es su autor y creador. Jesús resucita a su amigo Lázaro y así manifiesta que nuestra vida, las vidas de todos los hombres y mujeres de todos los tiempos, vienen de Él y se encaminan hacia Él. Nuestra fe, la fe que hemos recibido como un don, se fundamenta en el amor que Dios nos tiene y que nos ha manifestado.

Es verdad que a menudo nos entran dudas, cuando vemos tantos sufrimientos, tantas heridas, tantas víctimas inocentes, cuando nos

encontramos ante la muerte de personas que amamos, cuando vemos que la vida se nos va, mientras que aparentemente Dios guarda silencio. Entonces a veces nos preguntamos: «¿estamos solos en este mundo?». Recuerdo las palabras del papa Benedicto XVI al visitar el campo de concentración de Auschwitz-Birkenau el 28 de mayo de 2006, palabras que fueron un grito de su corazón dirigido a Dios: «¿Por qué, Señor, callabas? ¿Por qué toleraste todo esto?». «¡Cuántas preguntas se nos imponen en este sitio! Siempre surge de nuevo la pregunta: ¿Dónde estaba Dios aquellos días? ¿Por qué permaneció callado? ¿Cómo pudo tolerar ese exceso de destrucción, ese triunfo del mal?»

¿Es que nuestro destino final es la nada y el fracaso? ¿Vale la pena seguir luchando si todo termina en un sepulcro frío y mudo? También la hermana de Lázaro, sumida en su

dolor, dirigió a Jesús unas palabras parecidas: «Señor, si hubieras estado aquí, mi hermano no habría muerto» (Jn 11,21).

Sin embargo añadió también: «Pero incluso ahora yo sé que Dios te concederá todo lo que le pidas» (Jn 11,22). Es decir, ella confiaba en Jesús, en su amistad. Ya antes el evangelista había insistido en su amistad con Lázaro y con sus hermanas Marta y María cuando dice que «Jesús amaba a Marta, a su hermana y a Lázaro» (Jn 11,5), porque como dice el título del libro de un teólogo famoso *Sólo el amor es digno de fe* (Hans Urs von Balthasar).

La resurrección de Lázaro, en el evangelio de hoy, es la respuesta de Dios a nuestras preguntas: en las situaciones de oscuridad de nuestra existencia no estamos solos. Hay una Presencia de amor en la que existimos, nos movemos y somos. Cuando nos abrimos a esta Presencia y nos dejamos seducir por ella,

que es lo que significa tener fe, somos capaces de vencer a la muerte. Y el Espíritu suscita en nosotros esta fe y confianza en que, pase lo que pase, nuestro destino es la vida.

Seguindo el texto evangélico, Jesús declaró solemnemente a Marta: «Yo soy la resurrección y la vida: quien cree en mí, aunque haya muerto, vivirá; y el que está vivo y cree en mí, no morirá para siempre». Y añadió: «¿Crees esto?» (Jn 11, 5-26). Una pregunta que Jesús nos dirige a cada uno de nosotros; una pregunta que ciertamente nos supera, que supera nuestra capacidad de comprender, y nos pide abandonarnos, como él se abandonó al Padre.

La respuesta de Marta es ejemplar: «Sí, Señor, yo creo que tú eres el Mesías, el Hijo de Dios, el que iba a venir al mundo» (Jn 11,27). ¡Sí, Señor! También nosotros creemos, a pesar de nuestras dudas y oscuridades; creemos en ti, porque tú tienes palabras de vida eterna y porque sabemos que nos amas. Queremos creer en ti, que nos das una esperanza segura de vida más allá de la vida, de vida auténtica y plena, porque el amor que nos has manifestado es verdaderamente digno de fe.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

